

ligere Stilling. I en Skrivelse fra Ministeriet af 2den September 1876 udtales det, at Ansættelsen som Embedsmand (Sognepræst eller Kapellan) i Folkekirken ophører samtidig med Meddelelse af Stadfæstelse som Præst for en Valgmenighed, uden at der altsaa behøves at meddeles paagældende formel Entledigelse. I Praksis er der dog i en Række af Aar fulgt den Regel, at der forinden paagældendes Stadfæstelse som Valgmenighedspræst meddeles ham Afsked i Naade fra hans tidligere Embede. Det kan synes tvivlsomt, hvorvidt dette kan anses for nødvendigt, da Præsten for en Valgmenighed jo ogsaa beklæder et kirkeligt Embede og der ikke plejer at meddeles en Embedsmand Afsked fra hans tidligere Embede, naar han forflyttes til et andet. I hvert Fald bliver dette noget, som maa kunne overlades til Administrationens Afgørelse, og som det derfor ikke er fornødent at optage noget om i Loven.

§ 3 giver ikke Anledning til nogen Bemærkning.

Naar det i § 4 foreskrives, at Valgmenighedens Præst skal aflægge Embedseds, og at der skal meddeles ham Kollats af Biskoppen, er dette overensstemmende med, hvad der er foreskrevet af Ministeriet i Skrivelse af 5te August 1868. Som anerkendt Præst for en særlig Menighed udfører Valgmenighedspræsten for denne Menighed ganske de samme *Embedsforretninger* som Sognepræsten for sin Menighed, og det er da rimeligt, at han aflægger den samme Embedseds som denne, og Kollatsbrevet indeholder Biskoppens Vidnesbyrd overfor Menigheden om, at Præsten er rettelig kaldet, overhørt og ordineret til at være Menighedens Prædiker i Ordet og meddele Sakramenterne.

At det ved kgl. Resolution af 11te November 1898 — jfr. Bekendtgørelse af 21de s. M. — foreskrevne Ritual for Kirkevielser ogsaa, som foreskrevet i § 5, 1ste Stykke, bør finde Anvendelse paa Valgmenighedskirker, er en Selvfølge. At Biskoppen efter Omstændighederne kan foretage Afvigelser fra Rituallet, er overensstemmende med, hvad der er foreskrevet i selve den kongelige Resolution.

Ligeledes er det nødvendigt, som foreskrevet i § 5, 2det Stykke, at Regulativet for en Valgmenigheds Benyttelse af en Sognekirke eller Sognedistriktkirke er udfærdiget af Biskoppen, inden Valgmenigheden træder i Virksomhed, for at der ikke

skal opstaa Kollisioner mellem de to Menigheders Benyttelse af Kirken, ligesom det samme Hensyn nødvendiggør Fordringen om, at Biskoppens Erklæring om, at Valgmenighedens Brug af Kirken ikke antages at ville træde hindrende i Vejen for Sogne- menighedens Brug af den, foreligger allerede ved Indgivelsen af Ansøgningen om Valgmenighedens Anerkendelse. Særlig overfor Forholdene i de store Sogne i Kjøbenhavn og de større Købstæder, saavel som hvis der maatte blive Spørgsmaal om Oprettelsen af flere Valgmenigheder i det samme Kirkesogn, maa en saadan Erklæring anses for at være nødvendig.

I § 6 er der givet en tilsvarende Forskrift om Anmeldelse til Provsten om Udtredelse af Sogne- menigheden og Indtrædelse i en Valgmenighed til den, der i Henhold til Lov om Løsning af Sognebaand af 4de April 1855 § 2 er givet om Anmeldelsen af Sognebaandsløsning.

I Loven af 1873 findes optaget en Bestemmelse om, at det er tilladt at løse Sognebaand til Valgmenighedens Præst uden Hensyn til Afstanden. Denne Bestemmelse er i en Skrivelse fra Ministeriet af 18de Juli 1869 fortolket saaledes, at alle de, der løse Sognebaand til Valgmenighedens Præst, ogsaa blive at betragte som egentlige Valgmenighedsmedlemmer. Hvad enten man vil antage denne Fortolkning for at være rigtig eller ej, er Bestemmelsen formentlig overflødig, idet der jo overhovedet ikke findes nogen Lovbestemmelse om, at en Person skal bo indenfor en vis Afstand fra den Præst, til hvilken han løser Sognebaand. Man har derfor ment at kunne udelade denne Bestemmelse, der synes mere egnet til at vildlede end til at vejlede.

§ 7, 1ste Stykke, indordner Valgmenigheden under det almindelige folkekirkelige Tilsyn og underkaster den de almindelige folkekirkelige Love og Forskrifter. Den i Paragraffens 2det Stykke givne Adgang for Biskoppen og Ministeriet til at tilstaa Lempelser i de gældende Forskrifter haves ogsaa efter Loven af 1868 § 2.

§ 8 er overensstemmende med Loven af 1873 § 1 Nr. 5.

At Menigheden bør have sin Repræsentation, der paa dens Vegne kan forhandle med Myndighederne og staa til Ansvar over for disse, findes udtalt i Ministeriets Skrivelse af 4de Januar 1869. Det synes da ogsaa at være naturligt, at